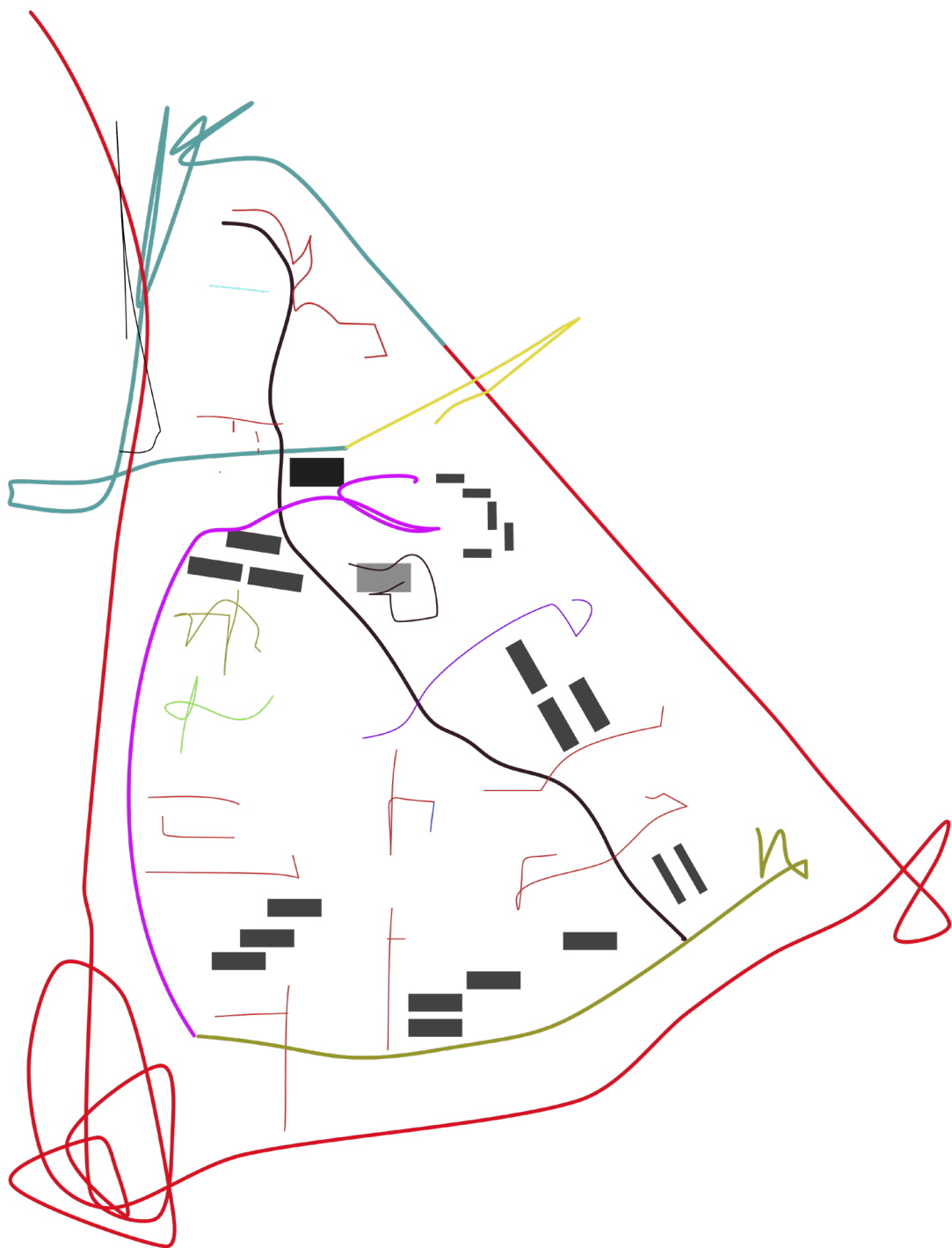






KAUKOVAINIO PHOTOWALK

Kaukovainio Photowalk -julkaisu kokoaa yhteen valokuvakävelysten sarjan uusimman osan ja sen osallistujien näkökulmat.

Kaukovainio Photowalk on Photo North – Pohjoisen Valokuvakeskuksen ja Valveen kaupunginosakulttuuri yhteistyöprojekti. Se on neljäs ja uusiin osa valokuvakävelysten sarjaa, joka on toteutettu eri puolilla Oulun kaupunkia. Vuoden 2025 aikana olemme kokoontuneet kahdeksan kertaa kävellen havainnoimaan ja valokuvaamaan Kaukovainion kaupunginosaa yhdessä. Kuten aiempinakin vuosina, kävelyt huipentuvat ulkoilmanäyttelyyn ja painettuun julkaisuun.

Valokuvakävelyt ovat kaikille avoimia ja maksuttomia tapahtumia, sopien kaiken tasoille valokuvaajille ja kulkijoille, jotka haluavat katsoa ympäristöään uusin silmin. Osallistujat valitsevat oman reittinsä ja kuvaavat aluetta omasta näkökulmastaan. Kuvakävelyillä syntyy valokuvien lisäksi myös henkilökohtaisia kokemuksia avaavia kirjoituksia.

Valokuvakävelyt tarjoavat yhteisöllisen kokemuksen ja mahdollisuuden harjoittaa ympäristöestetiikkaa käytännön kautta. Tätä teemaa avaa kauniisti väitöskirjatutkija Hossein Noroozi, jonka teksti sisältyy tähän julkaisuun. Kirjoituksessaan Hossein pohtii oivaltavasti esteettistä kokemusta ja valokuvan henkilökohtaista luonnetta. Samalla hän tulee hahmottaneeksi valokuvakävelyt esteettisen kokemuksen tilana ja tapahtumana. Mahdollisuus ympäristön esteettiseen kokemiseen on universaali, sillä se voi tapahtua missä vain.

The Kaukovainio Photowalk publication brings together the latest part of the photowalk series and the perspectives of its participants.

Kaukovainio Photowalk is a collaborative project between Photo North – Northern Photographic Centre and Cultural Centre Valve. It is the fourth and latest part of a series of photowalks carried out in different parts of the city of Oulu. During 2025, we have gathered eight times to walk, observe, and photograph the Kaukovainio district together. As in previous years, the walks culminate in an open-air exhibition and a printed publication.

The photowalks are open and free for everyone, suitable for photographers and walkers of all levels who wish to look at their surroundings with a new perspective. Participants choose their own routes and photograph the area from their personal perspectives. In addition to photographs, the photowalks also generate writings that open up individual experiences.

The photowalks offer a communal experience and an opportunity to explore environmental aesthetics through practice. This theme is beautifully introduced by doctoral researcher Hossein Noroozi, whose text is included in this publication. In his essay, Hossein reflects insightfully on aesthetic experience and the personal nature of photography. At the same time, he outlines the photowalks as a space and event for aesthetic experience. The possibility of aesthetic experience is universal — it can take place anywhere.

Tuomo Kangasmaa

Kuva- ja mediataiteilija, Photowalkin vetäjä
Visual and media artist, Photowalk coordinator

Kaukovainion kuvakävely on kohdallani kolmas. Olen ollut aiemmin mukana myös Meri-Toppilan ja Heinäpään Photowalkeilla. Näistä kolmesta alueesta Kaukovainio on selvärajaisin. Se sijoittuu kolmen tai neljän valtavyöhykkeen väliin jäävälle kolmionmuotoiselle alueelle, eivätkä sen rajat ole tulkinnanvaraiset. Se on myös toiminnoiltaan tietyllä lailla suppein. Ensimmäisen kuvakävelypäivän takatalvisessa lumisateessa tarpovalle kävijälle alue näyttäytyy niin, että siellä on asumista (metsän keskellä), ostari (jossa nykyisin yhden kauppaketjun monopoli), koulu sekä monitoimitalo kirjastoineen, Hiirihaukkatalo.

Kun pysähtyy miettimään, hoksaa, että kuuluuhan alueeseen myös muun muassa vanhusten palvelutalo Hirosenkoti ja OSAO:n Kotkantien kampus Joutsentien pohjoispuolella. Kaukovainio, Kaketsu, on mukana myös Oulun kaupungin arvoalueiden listalla maakunnallisesti merkittävänä rakennettuna kulttuuriympäristönä ”puhdaspiirteisenä esimerkkinä modernista metsälähiöstä”, kuten perusteluissa todetaan. Tämäkin on hyvä pitää mielessä. Ehkäpä kun lumet sulavat ja katse toistuvien kävelykierrosten myötä herkiytyy todella havaitsemaan Kaukovainiota, muodostuu alueesta alkuvaikutelmaa paljon monipuolisempi kuva.

Kaukovainio on alue, johon itselläni ei ole erityisiä siteitä. Olen kyllä asunut siellä pari kuukautta silloin, kun liki 12 vuoden poissaolon jälkeen muutin takaisin Ouluun. Koko elämäntilanteeni vaan oli aika hajanainen tuolloin, eikä mitään kiintymistä tai kotiutumista ehtinyt tapahtua. Ensimmäisellä kuvakävelyllä kävin joka tapauksessa katsomassa taloa, jossa asuin alkuvuodesta 1993.

Muistan, että silloisen poikaystäväni kanssa maalasimme vuokrayksiöni keittokomeron kaapinovat sävyttävän sävyin turkooseiksi ja korallin värisiksi. Mitä lie vuokranantaja tuosta tuumannut muutettuani jo nopeasti toisaalle. Muistan myös, että minulla on tallessa kaksi akvarellia, jotka maalasinkin tuossa asunnossa. Niissä kummassakin on mukana kissan hahmo.

Kaukovainio is my third photo walk. I have also participated in the Meri-Toppila and Heinäpää photo walks in the past. Of these three areas, Kaukovainio is the most clearly defined. It is a triangular area surrounded by three or four main roads, and its boundaries are not open to interpretation. In a way, it is also the most limited in terms of function. On the first day of the photo walk, in the snowy dead of winter, the area looked to a visitor as follows: housing (in the middle of a forest), a shopping mall (now dominated by one chain store), a school, and a community centre housing a library: the Hiirihaukka House.

Upon further consideration, you realise that the area also encompasses the Hirosenkoti retirement home and the vocational college's Kotkantie campus, located north of Joutsentie road. The City of Oulu's list of valuable areas also includes Kaukovainio, or Kaketsu, as a built cultural environment of provincial significance, described in the explanatory memorandum as "a clear example of a modern forest suburb". This is another thing to keep in mind. Perhaps, once the snow has melted and you have walked through the area several times, you will see the true Kaukovainio, finding that it is much more diverse than your initial impression.

I have no particular ties to the area. I lived there for a couple of months when I moved back to Oulu after being away for almost 12 years. My entire life was quite fragmented at the time and I didn't have the opportunity to form any attachments or settle in. Anyway, on my first photo walk, I went to see the house where I lived in early 1993.

I remember my then-boyfriend and I painting the kitchenette cupboard doors in my rented flat in spectacular shades of turquoise and coral. I wonder what the landlord thought of that when I quickly moved to another place. I also remember that I painted two watercolor pieces in that apartment

Ensimmäisen kävelyn jälkeen huhtikuussa 2025
After the first walk in April 2025

Leena Kangas

Heinäpää Photowalk -osallistuja
Heinäpää Photowalk participant



RJH
RS
EB



AL
JN
KA



UC
HHI
SM



KAUKOVAINIO ENNEN, NYT JA HUOMENNA

Muutos on kaupunkien luonteenomainen, ja keskeinen, piirre. Muutosten taustalla voi olla seikkoja kuten muuttuvat asumisen ja elämisen tarpeet, sijoittajien voitontavoittelu, resurssi- ja ihmisvirrat sekä suuret yhteiskunnalliset mullistukset.

Oulun Kaukovainion kaupunginosan synnyn taustalla vaikutti Suomen suuri sotien jälkeinen rakennemuutos, jossa sadat tuhannet suomalaiset muuttivat maaseudulta tehdastyön perässä kaupunkeihin. Tämä johti puolestaan valtavaan asuntopulaan, jonka ratkaisuksi löydettiin suomalainen metsälähiö. Oulussa Kaukovainio ja Lintula olivat ensimmäiset ja puhtaimmat lajityypin edustajat. Kaukovainion asemakaava sai lainvoiman 1965 mutta Kaukovainion asuinalue oli osoitettu jo Aarne Ervin ja Otto-Iivari Meurmanin laatimassa vuoden 1952 Oulun yleiskaavassa. Kaukovainion asuinalue on keskeisiltä osiltaan rakennettu vuosien 1965–1974 välillä. Ennen tätä alueella sijaitsi 1950-luvulla rakennettu Hiiposen vanhainkoti, sekä Kultatien varattomille suurperheille tarkoitettut asunnot. Muutoin Kaukovainio oli rakentamatonta metsä- ja peltomaastoa.

Kaukovainio on suunniteltu metsälähiön peruseriaatteiden mukaisesti. Asuinrakennukset on sijoitettu suorakaiteen muotoisiin ryhmiin, jolloin alueesta muodostuu eräänlainen avoin ruutukaava. Rakennusten sijoittelussa on huomioitu edulliset maaston ja ilmansuunnat. Rakennusten väliin on jätetty puustoa, viherväliä sekä kävelyreitistöä. Kaukovainiota kiertää kokoojakatu (Maakotkantie+Merikotkantie), josta pääsee liittymään lyhyille sisäkaduille. Läpiliikenne on näin estetty ja alueen keskelle muodostuu rauhallinen ja vehreän puistomainen palvelu- ja virkistysalue. Näin myös autoliikenne ja kevytliikenne on erotettu toisistaan. Metsälähiöille tyypilliseen tapaan alueen keskustaan sijoitettiin ostoskeskus ja koulun, seurakuntakeskuksen ja päiväkodin kaltaisia peruspalveluita. 1980-luvulla Kaukovainiolla sijaitsi myös poliisikonttori.

Perehtyminen Kaukovainioon kannattaa aloittaa alueen itäpuolelta. Ampuhaukantiellä ollaan metsälähiön tilallisen ja visuaalisen kokemuksen ytimessä. Alue on vehreä mäntykangas, jossa puiden lomaan on väljästi sijoitettu tasakattoisia asuinrakennuksia. Yleisnäkymä on aksiaalinen, jopa monumentaalinen. Metsälähiöiden suunnittelulliset peruseriaatteen: ”valoa, väljyyttä ja vehreyttä” ovat hyvin nähtävillä.

Toisenlaista Kaukovainiota löytyy Haulitieltä. Risto Harjun suunnittelema viiden talon harmoninen sommitelma on selkeäpiirteistä modernia pientaloarkkitehtuuria. Piha-alueeseen on haettu suojaavaa ja jopa suljettua vaikutelmaa korkeilla aidoilla ja autotallien sijoittelulla. Kokonaisuus henkii hyvin erilaista todellisuutta, verrattuna kerrostalojen ja niiden piha-alueiden avoimeen luonteeseen.

Myös Veijo Kerolan ja Uki Heikkisen rivitalot Maljatiellä sekä Haulitiellä ovat mainitsemisen arvoisia. Ne ovat ulkoasultaan matalia, pelkistetyn moderneja, puu- ja tiilivuorattuja eli henkivät monin tavoin 1960-luvun pientalojen suunnittelullisia ihanteita. Myös Kaukovainion vanha, nyt jo purettu, ostoskeskus oli Heikkisen kynänjälkeä.

1960-lukuinen tiivis-matala ideologia jatkuu omakotitaloalueella. Yhtenäiset katunäkymät, suojaisat pihatilat sekä pienimittakaavaisuus antavat alueelle sen

intiimin luonteen. Huomionarvoista on myös puuston puuttuminen, sillä omakotitalot on rakennettu entiselle pellolle. Varsin laajasta pientaloalueesta huolimatta Kaukovainio piirtyy monen mieleen ennen kaikkea kerrostalolähiönä. Sen tonttipinta-alasta n. 2/3 onkin varattu kerrostaloille.

/// Arvostuksista ja identiteetistä

Merkittävin tapa miten kaupungit ja kaupunginosat muuttuvat liittyy yleensä vanhan purkamiseen ja uuden rakentamiseen. Purkamista perustellaan usein taloudellis-tekniisillä seikoilla tai tonttimaan kohonneella tuotto-odotuksella. Joskus esteettiset arvostukset ovat ajaneet rakennuksesta ohi. Kaukovainion kaltaisten 1960-luvun kerrostalolähiöiden elementtitalot eivät nykyään nouse kovin korkealle ”Suomen kaunein rakennus” -äänestyksissä. Ilmiö ei ole sinällään uusi. Kaukovainion rakentamisen aikaan, 1960-luvulla, suhtauduttiin hyvin penseästi 1800-luvun lopun uusrenessanssi- ja 1900-luvun alun jugend-rakennuksiin. Niitä pidettiin kosteina, vanhentuneina, huonosti toimivina ja yltyökoristeellisina. Siis rumina.

Rakennusten yleinen arvostus näyttääkin usein seuraavan hyvin samankaltaista kaarta. Valmistuessaan uutuuttaan hohtava rakennus on hyvin arvostettu. Arvostus alkaa kuitenkin nopeasti laskea ja alimmillaan se näyttää olevan silloin, kun rakennus on n. 50–60-vuotta vanha. Tämä on myös Suomessa nykyisin purettavan rakennuksen keskimääräinen ikä. Jos rakennus selviää tästä ajanjaksosta, sen arvostus alkaa jälleen nousta. Sataa vuotta lähentelevään talovanhukseen aletaan liittää lämpimän nostalgisia tunteita. Nähdään, että vanhalla rakennuksella on kyky kertoa jotain menneistä ajoista ja asumisen sekä elämisen tavoista. Myös kynnys sen purkamiseen nousee.

Usein rakennetun ympäristön muutokset, erityisesti mittakaavaltaan suuret, liittyvät myös keskusteluun alueen tai kaupunginosan identiteetistä. Mikä se on ja millaisia muutoksia se kestää ennen kuin se menetetään? Suomen ja myös Oulun rakennuskulttuurin historia on täynnä esimerkkejä puukaupunginosista, joiden identiteettiä menetettiin täysin 1960- ja 1970-lukujen purkuaallon myötä.

Rakennusten lisäksi kaupunginosan identiteettiä vaikuttaa tietysti alueella asuvat ihmiset. Kaukovainion voikin nähdä erityisesti työväestön kaupunginosana. Sen identiteettiä voisi liittää myös seikkoja, jotka liittyvät kaupunginosan syntyhistoriaan sekä sen tilalliseen luonteeseen. Ennen kaikkea Kaukovainio on lähiö. Sanaan on joskus liitetty myös negatiivisia mielikuvia, usein sellaisten ihmisten toimesta, jotka eivät itse lähiöissä asu. Itse ajattelen lähiötä tässä yhteydessä sen tilallisen, kaupunkikuvallisen ja toiminnallisen luonteen kautta. Lähiö ei ole keskustaa, ei haja-asutusaluetta vaan jotain muuta. Myös alueen kehittäminen tulisi tehdä nämä seikat huomioiden.

/// Kaavoitus muutoksen välineenä

Suomessa keskeisin rakentamista ohjaava instrumentti kaupunginosatasolla on asemakaava. Vaikka asemakaavassa ei valmiita talomalleja anneta, sisältää se usein myös rakentamisen visuaaliseen laatuun liittyviä määräyksiä. Kaukovainion uudistamiseen tähtäävä keskeisten osien asemakaava sai lainvoiman 2017, tarkoituksenaan



uudistaa Kaukovainion palvelukeskus ja Kanahaukantie pohjoispuolella sijaitseva kerrostalokortteli sekä mahdollistaa uusien asuntojen rakentaminen palvelukeskuksen yhteyteen. Alueen itälaidalle on myös laadittu pienempiä kaavamutoksia vuosien varrella.

Uudistuspyrkimyksestä huolimatta Kaukovainio on säilyttänyt alkuperäisyytensä varsin hyvin. Purkaminen on keskittynyt yhteisessä käytössä olleisiin rakennuksiin kuten ostoskeskukseen, seurakuntataloon sekä nuorisotaloon. Merkityksellistä kuitenkin on, että alueelta on poistunut yhteiseen kokoontumiseen ja sosiaaliseen kanssakäymiseen tarkoitettuja rakennuksia ja tiloja. 1960-luvun suunnitteluajattelussa näillä ”yhteisillä olohuoneilla” nähtiin viheralueiden lisäksi suuri merkitys ihmisten hyvinvoinnin kannalta.

Toiminnallisen ja sosiaalisen muutoksen lisäksi vuoden 2017 asemakaavalla on myös merkittäviä kaupunkikuvallisia vaikutuksia. Kaavassa on osoitettu runsaasti uutta asuinrakentamista, joka toteutuessaan muuttaa Kaukovainion keskustan metsäisen yleisluonteen selkeästi urbaanimmaksi. Purettujen yksikerroksisten palvelurakennusten tilalle on osoitettu korkeampaa rakentamista. Tätä kirjoittaessa, lokakuussa 2025, alueelle on rakennettu uusi vähittäiskaupan yksikkö, koulun laajennus sekä muutama kerrostalo ja pientalo.

/// Ei pelkästään asuinalue

Viime vuosikymmeninä Kaukovainion väestökehitys on noudatellut lähiöiden yleiskehitystä. 1970-luvun puolessavälissä asukasmäärä oli 8100 mutta vuosituhaten vaihteessa se oli enää 5400, kun 70-luvulla alueelle muuttaneiden lapsiperheiden lapset olivat muuttaneet alueelta pois.

Nykyisin Kaukovainion kaltaiset lähiöt yrittävät sopeutua käynnissä olevaan kaupungistumisen toiseen aaltoon. Vuoden 2017 asemakaavan voidaan katsoa olevan osa tätä. Alue tiivistyy ja asukasmäärän toivotaan lisääntyvän. Kaukovainion uuden keskusta julkiset palvelut on kartoitettu 10 000 käyttäjälle. Vetovoimatekijöitä Kaukovainiolla ehdottomasti on: luonnonläheisyys ja sijainti yhdistettynä asumisen helppouteen ja edullisuuteen.

Lopuksi täytyy huomauttaa, että Kaukovainio on muutakin kuin sen asuinalue. Tulevina vuosina kaupunkikuvallisesti merkittävin alueeseen kohdistuva muutos onkin Oulun seudun ammattioppilaitoksen Kotkantien rakennushanke, jossa suurin osa vanhasta oppilaitoksesta puretaan ja korvataan uudella kampuksella. Kampuksen odotetaan valmistuvan 2032.

Samuli Paitsola

Rakennustutkija, Oulun museo- ja tiedekeskus

KAUKOVAINIO YESTERDAY, TODAY AND TOMORROW

Change is a central and defining feature of cities. It can be driven by factors such as evolving housing and living requirements, investor profit motives, the flow of resources and people, and large-scale social upheavals.

The development of Oulu's Kaukovainio district was influenced by Finland's significant post-war structural changes, during which hundreds of thousands of Finns migrated from rural areas to urban centres to work in factories. This led to a massive housing shortage, which was addressed through the development of what were called forest suburbs. In Oulu, Kaukovainio and Lintula are the oldest and most authentic examples of these suburbs. Although the Kaukovainio zoning plan did not become law until 1965, the Kaukovainio residential area was included in Aarne Ervi and Otto-Iivari Meurman's 1952 Oulu master plan. The main parts of the Kaukovainio residential area were constructed between 1965 and 1974. Prior to this, the area was home to the Hiironen retirement home, which was built in the 1950s, as well as the Kultatie apartments, which were built to accommodate large, low-income families. Apart from these buildings, the area was undeveloped forest and arable land.

The design of Kaukovainio follows the basic principles of the forest suburb. The residential buildings are arranged in rectangular groups to create an open grid pattern. The positioning of the buildings takes favourable terrain and cardinal directions into account. Trees, green areas and pedestrian paths are located between the buildings. Maakotkantie and Merikotkantie, which form a collector street, surround the suburb and provide access to short inner streets. Through traffic is prevented, creating a peaceful, park-like service and recreation area in the middle. This also separates car traffic from pedestrians and cyclists. As is typical of forest suburbs, a shopping centre and basic services, such as a school, parish centre and kindergarten, are located at the heart of the area. In the 1980s, Kaukovainio was also home to a police headquarters.

To experience Kaukovainio, start at the eastern end. The Ampuhaukantie road lies at the heart of the forest suburb's spatial and visual experience. This lush pine forest is home to flat-roofed apartment buildings arranged loosely among the trees. The overall view is axial and even monumental. The basic design principles of forest suburbs – 'light, space and greenery' – are clearly evident.

Another example of Kaukovainio can be found on Haulitie road. Designed by Risto Harju, the five houses form a harmonious composition that is a prime example of clear-cut, modern detached house architecture. The courtyard area has a sheltered feel, almost enclosed by the high fences and placement of the garages. This creates a very different atmosphere compared to the open character of apartment blocks and their courtyards.

The terraced houses designed by Veijo Kerola and Uki Heikkinen on Maljatie and Haulitie roads are also worth a mention. These low-rise, sleekly modern buildings, clad in timber and brick, reflect the design ideals of detached houses from the 1960s. Heikkinen also made his mark on the old Kaukovainio shopping centre, which has since been demolished.

The dense, low-rise 1960s architecture continues in the detached housing area. Unified street views, sheltered



courtyards and small-scale development give the area its intimate character. The absence of trees is also noteworthy, as the detached houses are built on a former field. Despite the large number of detached houses, Kaukovainio is often remembered as a neighbourhood of apartment blocks. Indeed, approximately two-thirds of its plot area is reserved for blocks of flats.

On values and identity ///

The most significant way in which cities and neighbourhoods change is usually through the demolition of old buildings and the construction of new ones. Demolition is often justified on economic or technical grounds, or because of an expected increase in the value of the land. Sometimes, aesthetic values have changed. For example, today, prefabricated suburban apartment blocks from the 1960s, such as Kaukovainio, do not rank very highly in polls for the most beautiful buildings in Finland. This phenomenon is not new. When Kaukovainio was built in the 1960s, late 19th-century neo-Renaissance and early 20th-century Art Nouveau buildings were not well received. They were considered damp, outdated, dysfunctional and overly decorated. In other words, they were considered ugly.

The general appreciation of buildings often follows a similar pattern. When a building is first completed, it is appreciated for its newness and shine. However, its value then starts to decline rapidly and appears to reach its lowest point when the building is around 50 to 60 years old. This is also the average age of buildings currently being demolished in Finland. If a building survives this period, its value will start to rise again. As a building approaches its centenary, it tends to evoke warm, nostalgic feelings. Old buildings are understood to have the ability to tell us something about the past and how we lived. This also makes it more difficult to tear it down.

Changes to the built environment, particularly large-scale ones, are often linked to debates about an area's or neighbourhood's identity. But what is identity, and what changes are needed for it to be lost? Finland's building history, including that of Oulu, is full of examples of neighbourhoods originally made up of wooden buildings whose identity was completely lost in the demolition wave of the 1960s and 1970s.

In addition to the buildings, the identity of a district is naturally shaped by its residents. Kaukovainio is a particularly working-class district. Its identity could also encompass aspects relating to the district's history and spatial characteristics. Above all, however, Kaukovainio is a suburb. This term is sometimes associated with negative connotations, often by people who do not live in suburbs themselves. In this context, I personally think of the suburb in terms of its spatial, urban and functional character. A suburb is neither a city centre nor a low-density residential area, but something else entirely. The area's development should take these factors into account.

Zoning plan as a tool for change ///

In Finland, the main instrument guiding construction at district and suburban level is the zoning plan. Although the zoning plan does not provide pre-designed house models, it often includes provisions regarding the visual appearance of buildings. The zoning plan for the central part of the Kaukovainio regeneration project came into effect in 2017. Its

aim was to regenerate the Kaukovainio service centre and the block of apartment buildings north of Kanahaukantie road, while also allowing for the construction of new apartments close to the service centre. The eastern edge of the area has also undergone minor zoning changes over the years.

Despite the drive for modernisation, Kaukovainio has managed to retain many of its original features. The demolition has focused on buildings in common use, such as the shopping centre, parish hall and youth centre. However, it is significant that many buildings and communal gathering spaces have been removed from the area. In 1960s urban planning, communal living spaces and green areas were considered important for people's well-being.

In addition to the functional and social changes, the 2017 plan will have a significant impact on urban design. The plan includes a considerable amount of new residential development. If implemented, this will clearly transform the forested character of Kaukovainio's centre into a more urban one. Taller buildings have replaced the demolished single-storey service buildings. By October 2025, a new retail store, a school extension, and several apartment blocks and detached houses have been built in the area.

Not just residential ///

In recent decades, the population of Kaukovainio has followed the general suburban trend, falling from 8,100 in the mid-1970s to 5,400 by the turn of the millennium, once the children of families who had moved to the area in the 1970s had grown up and moved out.

Today, suburbs such as Kaukovainio are attempting to adapt to the current second wave of urbanisation. The 2017 zoning plan is part of this process. The area is becoming denser, and it is hoped that its population will grow. The new centre in Kaukovainio has been designed to serve 10,000 people. Kaukovainio certainly has its attractions, offering proximity to nature combined with an affordable and convenient lifestyle.

Finally, it should be noted that Kaukovainio is much more than just a residential area. The most significant change to the area's urban landscape in the coming years will be the construction of the Oulu Region Vocational College on Kotkantie. Most of the old college will be demolished to make way for a new campus. Completion of the campus is expected in 2032.

Samuli Paitsola

Building specialist, Oulu Museum and Science Centre

MUISTO JALOHAUKANTIELTÄ A MEMORY FROM JALOHAUKANTIE ROAD

Serkkujeni perhe asui 1960 ja 1970-lukujen taitteen tienoilla Kaukovainion Jalohaukantiellä talossa numero 8. Meillä oli tapana kyläillä sukulaisten kesken melko usein, ja eräänä kesäisenä viikonloppuna olimme jälleen käymässä Kaukovainiolla.

Touhusimme serkkuni Pertin kanssa jotain talon pihamaalla, kun yhtäkkiä alkoi ukkosmyräkki. Pihalla oli muitakin lapsia, joiden kanssa juoksimme talon alakerran käytävään sateensuojaan. Yllätys oli se, että osa meistä ahtautui hissiin, serkkuni ohjaamana minäkin, ja sitten lähdettiin kohti ylintä kerrosta.

Matkalla ylös kuulin, että ullakolle mentiin, koska lapset tiesivät pääskysten ukkosella pakenevan myrskyä talon räystäiden kautta sisälle ullakkotilaan. Siellä niitä saattoi sitten pitää sylissä ja silitellä, koska ne pelkäsivät ukkosta enemmän kuin ihmisiä.

Ja tosiaan, ullakolla nuo lintuparat kyhjäyttivät, turvassa talon sisällä ja samalla mahdollisimman lähellä pakoreittiään räystään kautta ulos. Minua vähän hirvitti, kun ihan pienetkin lapset ottivat lintuja syliinsä silitettäväkseen. Pienen silitelyn linnut kuitenkin sietivät, vahinkoja ei tapahtunut, ja ukkosen sitten hellittäessä lähdimme kaikki, linnut ja lapset, takaisin ulos.

At the turn of the 1960s and 1970s, my cousins' family lived in house number 8 on Jalohaukantie in Kaukovainio. We used to visit relatives quite often back then and, one summer weekend, we found ourselves back in Kaukovainio once again.

My cousin Pertti and I were playing outside when, suddenly, a thunderstorm started. We ran to the downstairs hallway to shelter from the rain, along with other children who had been playing outside. I was surprised when my cousin guided me into the lift and we headed for the top floor.

On the way up, I was told that we were going to the attic because swallows would fly there to escape the storm. They were more afraid of the thunder than people, so you could hold and pet them.

Sure enough, the poor birds were sheltering in the attic, as close as possible to their escape route through the eaves, yet safely inside the house. I was a little horrified when even the youngest children picked up birds to stroke them. But the birds tolerated this and no harm was done. When the thunder subsided, we went back outside, birds and children alike.

Juha Näppä

Heinäpää Photowalk -osallistuja
Heinäpää Photowalk participant





AL



AP

Huhtikuu. Ensikävely. Yöllä laskeutunut pehmeä lumikerros verhoaa maisemaa. Askeleet hakeutuvat poluille, katse pyrkii korkeuksiin. Mäntyjen latvoihin, runkojen lomasta pilkottaviin rakennuksiin. Olo on vähän kuin löytöretkeilijällä.

Elokuu. Koivunsiementen kokoontumislennot asfaltilla. Pisaroiden alla kimalteleva muovinkappale, joka näyttää kuin apilapedillä lepäävältä linnulta. Johtuneeko sateenvarjosta pään yllä, että tällä kertaa mielenkiinnon herättävät pienet jutut lähellä maanpintaa. Neljällä kävelijällä (joista yksi nelijalkainen:)) samat reitit ja maisemat, mutta jokaisella oma tapansa katsoa ja nähdä.

Syyskuu. Kaukovainio ja kävelijät paistattelevat auringossa. Valo ja varjot leikittelevät seinillä ja aidoilla, lehdistä ja rungoilla. Pihalta kantautuu omenoiden tuoksu. Jospa senkin voisi tallentaa.

Lokakuu. Paluu pienille poluille, metsälähiön lähimetsään. Tovi ostarin kulmilta ja meidät ympäröi vihreys. Voisi helposti unohtaa olevansa keskellä kaupunkia, jos liikenteen äänet ja kulkijoiden jälkeensä jättämät jäljet eivät muistuttaisi. Tälläkin maapallon kolkalla, Kaukovainion kulmalla, läsnä niin elämän kovuus kuin sen hurmaava kauneus.

April. First walk. A soft layer of snow falls overnight, shrouding the landscape. Footsteps seek out paths, eyes look upwards. Up to the tops of the pines and the buildings glimpsed between the trunks. A bit like being an explorer.

August. Birch seeds flying over tarmac. A glittering piece of plastic, looking like a bird resting on a bed of clover, under the droplets. Is it because of the umbrella over your head that it is the little things near the ground that capture your interest? Four walkers (including one with four legs!) share the same routes and landscapes, yet each has their own way of looking at things.

September. In Kaukovainio, walkers are basking in the sun. Light and shadows dance across the walls, fences, leaves and tree trunks. The scent of apples wafts from the garden. If only you could capture that, too.

October. Coming back to the small paths in the suburb forest of the forest suburb. Just a few steps from the mall and we are surrounded by greenery. It would be easy to forget that you are in the middle of the city if it weren't for the sounds of traffic and footprints left by passers-by. Even in this corner of the world, on the outskirts of Kaukovainio, the harshness and enchanting beauty of life are both present.

Anu Piirainen

Heinäpää Photowalk -osallistuja
Heinäpää Photowalk participant

Elettiin 1980-luvun puoltaväliä. Ruusun kaupassa käytiin ostoksilla.

Minä: Lauantaimakkaraa 200 grammaa, kiitos.

Kauppias: Palana vai siivuna?

Minä: Siivuna kiitos.

Kauppias: Meni vähän yli, saako olla?

Minä: Joo, ei haittaa.

Kauppias: Mitäs muuta saisi olla?

Minä: Ei muuta, kiitos.

Maksettiin setelirahalla, markoilla. Ei niitä liikaa silloin ollut, ei puhuttakaan metwurstin ostosta. Kuponkeja leikattiin kun oli kahvi kuponkitarjouksessa. Joskus viikonloppuna kassissa kilisi kun oli tilipäivän kunniaksi hankittu vähän saunajuomaa. Saunavuoro oli lauantaina klo 18:00.

Vähän on meno kaupassa muuttunut noista ajoista, kahvitarjousten perässä tosin juostaan nykyäänkin. Metwurstiakin on jääkaapissa.

It was the mid-1980s. We went shopping at Ruusu's shop.

I said: 'Two hundred grams of "Saturday" sausage, please.'

Shopkeeper: Piece or sliced?

Me: Sliced, please.

Shopkeeper: I went a bit over. Is that OK?

Me: Yeah, no problem.

Shopkeeper: Would you like anything else?

Me: That's all. Thank you.

I paid in banknotes, in marks. There weren't so many of them back then. There was no talk of buying mettwurst; just the cheap stuff. We would cut coupons when there was a coffee coupon offer. On some weekends I bought some beer to celebrate pay day after the sauna, and my shopping bag tinkled. Our sauna slot was on Saturdays at 6 pm.

Things have changed a bit since then, but people still chase coffee offers. There's even some salami in the fridge now.

Pasi Breilin

Heinäpää Photowalk -osallistuja

Heinäpää Photowalk participant



KHi



PK



KeL



KaL

Oi Herra, ostapa mulle mersu, joka on kuorrutettu syksyisillä lehdillä.
Oh Lord, won't you buy me a Mercedes covered in autumn leaves.

Keijo Laitala

Heinäpää Photowalk -osallistuja
Heinäpää Photowalk participant

Kesällä 2025 Kaukovainiolla oli meneillään monia infrastruktuuriin liittyviä uudistus- ja kunnostustöitä. Erilaisia kaivantoja sekä niitä ympäröiviä suoja-aitoja ja sulkunauhoja näkyi eri puolilla aluetta runsaasti. Niitä päätyi myös ottamiini kuviin. Kaukovainiota päivitettiin. Se on selvästi alue, josta halutaan pitää huolta.

In the summer of 2025, a number of infrastructure renewal and repair works were underway in Kaukovainio. The area was full of different kinds of trenches, protective fences and barrier strips. Some of these ended up in the pictures I took. Kaukovainio was being updated. It is clear that they want to look after the area.

Leena Kangas

Heinäpää Photowalk -osallistuja
Heinäpää Photowalk participant

PEILAAVA KAUNEUS

Pysähdytäänpä hetkeksi miettimään: missä todellinen kauneus piilee?

Arvoitus alkaa kysymyksellä: onko kauneus katsojan silmässä, maailmassa itsessään vai jossakin syvemmällä, näiden kahden välissä olevassa heijastuksessa?

Tämä kysymys on yksi ihmiskunnan vanhimmista väittelyistä. Kuitenkin jokapäiväisessä elämässämme elämme sitä koko ajan – kauneuden etsinnän kautta, joka tekee elämästä ja ympäristöstämme merkityksellisiä.

Olen nyt 34-vuotias. Synnyin ja vartuin Iranissa. Vuodet kuluivat; kuljin Etelä-Amerikasta Etelä-Eurooppaan ennen kuin löysin itseni Oulusta. Matkallani olen oppinut, ettei kauneus koskaan kuulu vain yhteen paikkaan. Totuus ilmenee kolmessa kerroksessa: ympäröivässä maailmassa, aisteissamme ja sisäisessä elämässämme. Suuri osa tästä ymmärryksestä on syntynyt kävelemällä hitaasti ja tarkkaavaisesti, antamalla askelteni määrätä tunteideni rytmin ja ottamalla joskus valokuvia puhelimellani.

Kävellessäni ajattelen usein sitä, miten muinaiset sivilisaatiot tavoittelivat kauneutta kaupungeissaan. He uskoivat, että rakennettu maailma voisi heijastaa maailmankaikkeuden järjestystä, että kaduilla, muureilla ja puutarhoissa voisi olla syvempi harmonia.

Muinaisessa Persiassa kauneus tarkoitti järjestystä ja valoa: puutarhat olivat kuin geometrisia runoja, joissa virtaava vesi ja syypressipuut heijastivat paratiisin rauhaa. Kreikkalaiset muuttivat kauneuden mittasuhteiksi ja selkeydeksi ja muotoilivat kaupunkreja ja temppelait, joissa järki ja tunteet saattoivat kohdata tasapainossa. Kiinassa kauneus oli itse harmoniaa, elämän huolellista tasapainoa taivaan ja maan rytmien kanssa, jota ohjasivat feng shuin hiljaiset lait.

Nämä visiot saattavat tuntua kaukaisilta, mutta ne elävät yhä nykypäivän katujen betonin ja lasin alla. Ne muistuttavat meitä siitä, että jokaisessa kaupungissa toistuu vanha unelma muuttaa tila merkitykseksi. Tämä pätee myös Ouluun.

Silti kauneus ei koskaan pysy paikallaan. Se muuttuu liikkeestä, ohi ajavan bussin äänestä, heijastuksesta määrällä jalkakäytävällä matalalta paistavassa pohjoismaisessa valossa. Jokainen askel muokkaa sitä mitä näen. Kun kävelen, kaupunki herää eloon: se on äänten, hajujen ja tunnelman muodostama sävellys.

Ja joskus itse kauneus ilmestyy kävelyni varrelle. Orava juoksee polun poikki ja katoaa puun taakse. Jänis seisoo hetken paikoillaan ja katselee minua ennen kuin hyppää pois. Linnut

laulavat katoilta ja lumisilta oksilta. Niiden äänet vaihtelevat vuodenaikojen mukaan: kesällä ne ovat voimakkaampia ja leikkisämpiä, talvella pitkässä hiljaisuudessa vaimeampia ja harvemmin kuultavia. Aikaisin aamulla kuulen kaupungin hitaasti heräävän: lintujen äänet ja ohi kulkevan polkupyörän kaukainen humina. Nämä pienet hetket saavat Oulun tuntumaan elävältä. Ne muistuttavat minua siitä, etten ole täällä koskaan yksin, että ihmiset ja eläimet jakavat saman tilan, saman ilman ja samat hiljaiset aamut. Näissä kohtaamisissa näen toisenlaisen kauneuden, vierelläni liikkuvan kaupungin lempeän elämän.

Urbaani kauneus ei ole koskaan hiljaista. Se virtaa jokapäiväisessä elämässä, askelten rytmissä, kylmän ilman kohdatessa puun lämmön, tuulen hiljaisessa kaiussa rakennusten välissä. Pysähdyn usein koskettamaan puisia seiniä; talvella ne tuntuvat lämpimämmältä kuin kivi tai metalli – pieni lohtu, joka tuntuu lähes inhimilliseltä, aivan kuin kaupunki itse hengittäisi.

Kun otan valokuvan, en ainoastaan tallenna näkemääni. Yritän tarttua hetkeen, ilman ja savun tuoksuun, ohi ajavan auton jälkeen tulevaan hiljaisuuteen, valojen heijastuksen määrässä lasissa. Kauneus alkaa siinä, siinä hiljaisessa hetkessä, kun ulkoinen maailma kohtaa sisäisen maailman.

Mutta vaikka olen löytänyt tuon hetken, mietin jatkuvasti: miksi etsin sitä? Ehkä siksi, että kauneuden korkein muoto on kuin peili. Sitä ei löydy ulkopuolelta; se paistaa sisältä päin.

Jokaisesta valokuvasta tulee pieni vuoropuhelu sisäisen rauhani ja kaupungin rytmin välillä. Kuten Rumi kerran kirjoitti, kauneus ei ole makuasia; se on ontologista ja jumalallista, ja heijastelee itse totuutta. Ulkoisesta kauneudesta tulee täydellistä vasta kun se vastaa sisäistä tarkoitustamme. Kun onnistun hiljentämään ajatukseni, kun vain kävelen ja tunnen, maailma alkaa loistaa.

Jotkut kutsuvat kauneuden vangitsemista taiteeksi, jossa ympäröivä luonto kulkee lävitsemme ja muuttaa muotoaan. Kamerastani tulee tuo silta, ja tapani nähdä antaa sille muodon. Kuvat eivät ole vain Oulusta, vaan minusta itsestäni, heijastus siitä, miltä minusta tuntuu ja kuka olen. Käveleminen kameran kanssa on tuntemisen harjoittelua: jokainen katu on lause, jokainen valokuva on sana kaupungin kielellä.

Kun kuljen kaupungin läpi avoimin silmin ja avoimin sydämin, löydän hiljaisen harmonian, lyhyen tasapainon rakennetun maailman, havaintoni ja jonkin ajattoman sisimmässäni olevan välillä. Silloin tartun kameraan muistaakseni sen, mitä sanat eivät pysty muistamaan.

Ja sillä hetkellä ymmärrän: kauneus ei odota, että se löydetään, vaan se kulkee kanssamme.

Hossein Noroozi

Ph.D. Candidate in Urban Studies,
University of Milano-Bicocca

Hossein Noroozi on kaupunkitutkimuksen väitöskirjatutkija, jolla on tausta matkailun kehittämisessä. Hänen tutkimuksensa keskittyy kaupunkien kauneuteen ja paikan tuntuun, tarkastellen, miten ihmiset kokevat kaupungit näön, äänen ja hajujen kautta. Osana Italian, Suomen ja Brasilian välistä kansainvälistä yhteistyötä hän tutkii, miten ihmiset havaitsevat kauneuden ja mitkä kaupunkielementit muovaavat tätä havaintoa.



LK



OL



T
1
475

200
100

MIRRORING BEAUTY

Let's pause for a moment and think: Where does true beauty hide?

The mystery begins with a question: Is beauty in the eye of the beholder, in the world itself, or in something deeper, a reflection between the two?

This question is one of humanity's oldest debates. Yet in our daily lives, we live it all the time, through the beauty search that makes life and our surroundings meaningful.

I'm 34 now; born and raised in Iran. After years of crossing cultures from South America to Southern Europe before finding myself in Oulu, I've learned that beauty never belongs to a single place. The truth lives in three layers: the world around us, our senses, and our inner self. Much of this understanding has come from walking slowly and attentively, letting my steps set the rhythm for feeling, and sometimes taking photographs with my phone.

When I walk, I often think of how ancient civilisations also pursued beauty in their cities. They believed the built world could mirror the order of the universe, that streets, walls, and gardens could hold a deeper harmony.

In ancient Persia, beauty meant order and light: gardens laid out like geometric poems, with flowing water and cypress trees reflecting the calm of paradise. The Greeks turned beauty into proportion and clarity, shaping cities and temples where reason and emotion could meet in balance. And in China, beauty was harmony itself, the careful balance of life with the rhythms of heaven and earth, guided by the quiet laws of feng shui.

These visions may seem distant, yet they still live under the concrete and glass of today's streets. They remind us that every city echoes an older dream, to turn space into meaning. This is also true for Oulu.

Still, beauty never stays fixed. It shifts with movement, with the sound of a bus passing, the reflection on wet pavement under low Nordic light. Each step reshapes what I see. As I walk, the city becomes alive: a composition of sound, smell, and atmosphere.

And sometimes, beauty itself appears along my walk. A squirrel runs across the path and disappears behind a tree. A rabbit stands still for a moment, watching me before jumping away. Birds sing from the rooftops or from the snowy branches above,

their sounds changing with the seasons, louder and playful in summer, softer and rarer in winter's long silence. In the early mornings, I can hear the city slowly waking up: the sounds of the birds and the distant hum of a bicycle passing by. These small moments make Oulu feel alive. They remind me that I'm never alone here, that people and animals share the same space, the same air, the same quiet mornings. In these encounters, I see another kind of beauty, the gentle life of the city that moves beside me.

Urban beauty is never silent. It flows through daily life, the rhythm of footsteps, the cold air mixing with the warmth of wood, the quiet echo of wind between buildings. I often stop to touch a wooden wall; in winter, it feels warmer than stone or metal, a small comfort that seems almost human, as if the city itself was breathing.

When I take a photo, I'm not only recording what I see. I'm trying to hold a moment, the scent of air and smoke, the pause after a passing car, the reflection of lights on wet glass. Beauty begins there, in the quiet instant when the outer world meets the inner one.

But even after finding that moment, I keep wondering: why do I seek it? Perhaps because the highest kind of beauty is a mirror. It isn't found outside; it shines from within.

Each photograph becomes a small dialogue between my inner calm and the city's rhythm. As Rumi once wrote, beauty is not a matter of taste; it is ontological and divine; it reflects truth itself. Outer beauty becomes perfect only when it matches our inner purpose. When I manage to quiet my thoughts, when I simply walk and feel, the world begins to shine.

Some call the act of capturing beauty art, when the surrounding nature passes through us and changes form. My camera becomes that bridge; the way I see gives it form. Each image is not just of Oulu, but of myself, a reflection of how I feel and who I am. To walk with my camera is to practice feeling: each street a sentence, each photograph a word in the city's language.

When I move through the city with open eyes and an open heart, I find a quiet harmony, a brief balance between the built world, my perception, and something timeless within. That's the moment I reach for my camera to remember what words cannot.

And in that moment, I understand: beauty does not wait to be found. It walks with us.

Hossein Noroozi

Ph.D. Candidate in Urban Studies,
University of Milano-Bicocca

Hossein Noroozi is a PhD candidate in Urban Studies with a background in tourism development. His focus is on urban beauty and the sense of place, exploring how people experience cities through vision, sound, and smell. As part of an international collaboration between Italy, Finland, and Brazil, he studies how people perceive beauty and what urban elements shape that perception.

KAUKANA VAINIOLLA ELI KAUKOVAINIO FAR FAR AWAY IN KAUKOVAINIO

Nimi kuulosti alkuun mieheltä, joltain vanhalta ja kuluneelta. Pakkanen paukkui ja lumi narisi kengän alla. Nuoruudessa saatiin Kaukovainiolta majapaikka, kun oltiin kotipaikkakunnalta käymässä keikalla jäähallissa. Siellä soitti Kiss. Sinne oli kävelymatka.

Opiskelijaparin ensimmäinen yhteinen asunto. Risto-setä naureskeli ja virkkoi, että oikein Kaketsulta. Mitä lie tarkoitti? Ikkunan rikkoontumisia parkissa olleesta autosta, palavaa pahvilaatikkoa parvekkeen alla, juoppomummon kompuroidia oven takana, polkupyörän katoamista kotipihalta?

Uusi kaunis talo, jossa puiden huminan saattoi kuulla avoimesta ikkunasta. Lintujen laulua. Paljon valoa. Iloa. Korkealta yli männylatvojen näkyi kauas. Vuosissa monta kaunista taivasta.

Paljon lapsia pihalla. Buzukikitara soi jossain parvekkeella. Vierasta kieltä. Siitä tuli hyvä koti.

Uinuva hiihtointo heräsi Kaukovainion metsissä. Hiihtämällä pääsi joelle saakka. Jännä oli ajatella hiihtävän samoilla reiteillä edesmenneen isoisan kanssa. Samoja honkia ohitellen.

Kymmenen minuuttia pyörällä kaupunkiin. Ympyrää, polkuja ja sitten läpi aliskojen. Karjasillalle. Pimeällä vähän pelotti.

Ei se niin kovin kaukaista vainiota ollut. Se oli Kaukovainio ja se oli silloin meidän koti.

At first, the name of the suburb sounded like that of an old, worn man. The frost was biting, and snow creaked beneath our boots. When we were young, we stayed in Kaukovainio when we came from our hometown to see the show at the ice rink. The band was Kiss. It was walking distance.

This was the first apartment shared by a student couple. Uncle Risto laughed and said, 'That's right, Kaketsu.' What did he mean? Was it the broken windows of parked cars, the burning cardboard box under the balcony, the drunken old lady stumbling behind the door or the bicycle disappearing from the yard?

A beautiful new house with an open window through which you could hear the humming of the trees. Birdsong. Light, lots of it. Joy. From high above the pine trees, you could see far. There have been many beautiful skies over the years.

There were many children in the yard. The sound of a buzuki guitar coming from a balcony somewhere. A foreign language spoken. It became a good home.

Sleeping skiing skills awakened in the forests of Kaukovainio. You could ski all the way to the river. It was thrilling to imagine I was skiing the same trails as my late grandfather, passing the same old pines.

Ten minutes to the city by bike. Roundabouts, paths and then through the underpasses. To Karjasilta. A bit scary in the dark.

It wasn't that far away. It was Kaukovainio, and it was our home at the time.

Kaisu Hiltunen

Heinäpää Photowalk -osallistuja
Heinäpää Photowalk participant

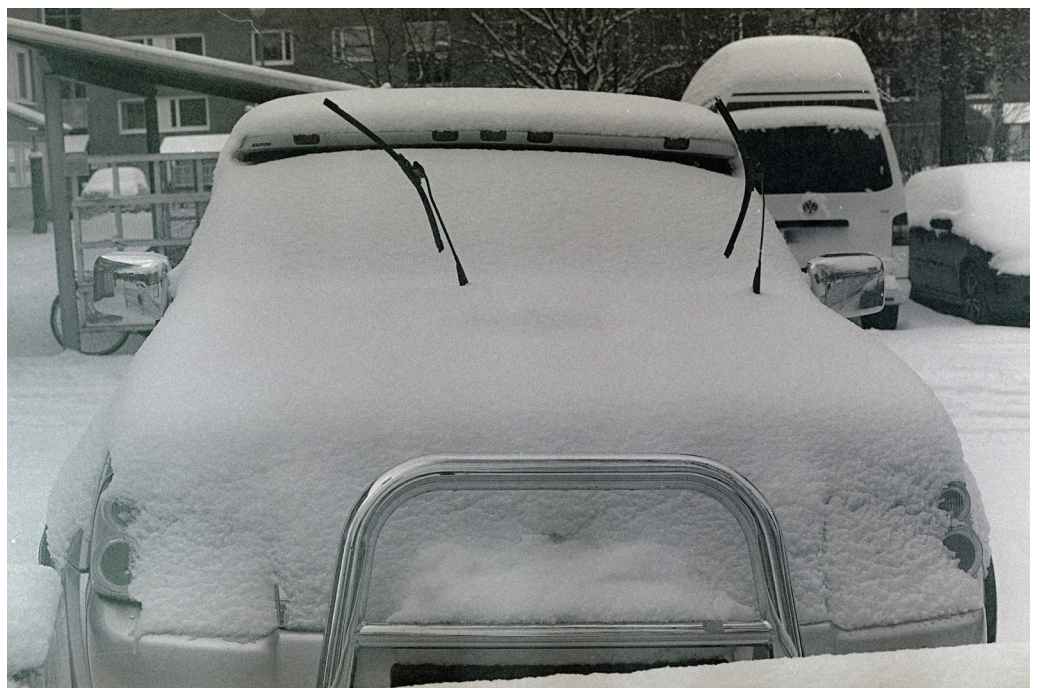
KHo



KeL



PB





JP



LZ



KaL



KeL



TT

Viimeinen kuvakävely Kaukovainiolla. Teimme laajan kierroksen alueella. Kuvasin monta kohdetta, joista minulla on jo aiemmin keväällä tai kesällä otettu kuva. Ne ovat kuvia yksityiskohdista: eräs muovikelmulla puunrunkoon kiinnitetty liikennemerkki ja rikkiäinen lämpötolppa sen vieressä, kaksi kaivonkantta hiekkamaassa, hylättyä vaikuttava varastosyvennys, jossa samat esineet kuin kesäkuussa nyt pikkuisen eri järjestyksessä ja Kulta-talo tällä kertaa kullankeltaisen lehtikasan takaa nähtynä. Ehkä tällaisista yksityiskohdista muodostuu tuttuus ja tutustuminen. Ne ovat henkilökohtaisia maamerkkejä, joiden sijainnin voi muistaa ja joiden luokse voi palata. Ne ovat kiinnekohtia, napoja, joiden ympärillä maisema muuttuu ja aika kulkee kulkuaan.

This was our last photo walk in Kaukovainio. We took a long tour of the area. I photographed many objects that I had already photographed in spring or summer. These pictures capture details such as: a traffic sign wrapped in plastic and attached to a tree trunk, a broken car heating post next to it, two well covers in the sandy soil, an apparently abandoned storage pit containing the same items as in June, albeit in a different order, and Kulta-house, which this time is seen from behind a pile of golden leaves. Perhaps it is details like these that create a sense of familiarity. They are personal landmarks whose location you can remember and return to. They are anchors, poles around which the landscape changes and time passes.

Viimeisen kävelyn jälkeen lokakuussa 2025
After the first walk in April 2025

Leena Kangas

Heinäpää Photowalk -osallistuja
Heinäpää Photowalk participant





VALOKUVAAJAT | PHOTOGRAPHERS

(KA) Kirsi Annunen
(EB) Eija Breilin
(PB) Pasi Breilin
(UC) Ulrico Celentano
(HHi) Harri Hiltunen
(KHi) Kaisu Hiltunen

(THi) Taneli Hiltunen
(KHo) Katja Holappa
(RJH) Raimo Juola-Hietaniemi
(LK) Leena Kangas
(PK) Pertti Korhonen
(HK) Heino Kuha

(AL) Arja Laiho
(OL) Olavi Laiho
(KeL) Keijo Laitala
(TLJ) Tytti Latvamäki-Järvensivu
(KaL) Kain Luosujärvi
(SM) Sami Männikkö

(JN) Juha Näppä
(AP) Anu Piirainen
(RS) Rosanna Savolainen
(TT) Tiina Tolonen
(VV) Vikke Vänskä

JÄRJESTÄJÄ JA KUSTANTAJA | ORGANISER AND PUBLISHER

Photo North - Pohjoinen valokuvakeskus | Photo North - Northern Photographic Centre, Oulu, Finland
www.photonorth.fi | [@photonorth.fi](https://twitter.com/photonorth.fi)

VETÄJÄ | COORDINATOR

Tuomo Kangasmaa

KÄÄNTÄJÄ | TRANSLATOR

Antti Autio

TAITTO | DESIGN

Eriz Moreno Aranguren

PAINOS | EDITION

600 kopiota | 600 copies
ISBN 978-952-65751-2-4 (pehmeäkantinen | soft cover)
ISBN 978-952-65751-3-1 (PDF)
Eco Print Oy, Iisalmi, Finland
© 2025



PHOTO
NORTH

KULTTUURI

valve



OULU



KONEEN SÄÄTIÖ



Museovirasto

Fotonordic